

Sygnatura akt VIII C 1729/15

%\$ (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Przytułska-Sikoń

Protokolant: Natalia Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2016 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa J. K.

przeciwko A. O.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 197,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje powodowi uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu kwotę 334,32 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 7 lipca 2015 r. powód J. K. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanej A. O. kwoty 1.015 zł oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, że w dniu 8 września 2014 r. zakupił od pozwanej za pośrednictwem serwisu (...) telefon (...) za kwotę 1.001 zł. Wskazał, że telefon miał być doręczony przesyłką kurierską za kwotę 14 zł, dlatego też w dniu 12 września 2014 r. dokonał płatności za telefon i przesyłkę, w sumie 1.015 zł. Wyjaśnił, że w dniu 23 września 2014 r. pozwana nadała przesyłkę za pośrednictwem (...), natomiast w dniu 25 września 2014 r. przesyłka dotarła do powoda, jednakże nie zawierała telefonu. Powód podał, że w dniu 6 stycznia 2015 r. zażądał od pozwanej zapłaty kwoty 1.015 zł w terminie 7 dni, a następnie w dniu 6 lutego 2015 r. pozwana została wezwana do wydania telefonu lub zapłaty kwoty 1.015 zł. W odpowiedzi na wezwania pozwana wyjaśniła, że telefon został wysłany do powoda. Z uwagi na powyższe powód domaga się od pozwanej odszkodowania z tytułu niewłaściwego wykonania umowy wskazując, że pozwana powinna mu doręczyć przesyłkę przez kuriera, zaś dokonała tego za pośrednictwem przesyłki Poczty Polskiej, na skutek czego telefon nie dotarł do powoda i tym samym powód poniósł stratę w wysokości uiszczonyj ceny telefonu i kosztów przesyłki.

W dniu 11 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, w sprawie o sygn. akt VII Nc 4857/15, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwana złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Ponadto domagała się zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwana potwierdziła, że strony sporu zawarły umowę sprzedaży telefonu komórkowego za pośrednictwem portalu internetowego, jak również fakt uiszczenia przez kupującego ceny i kosztów przesyłki w wysokości 1.015 zł. Wskazała, że w dniu 23 września 2014 r. przesłała do powoda poprzez firmę kurierską (...) zamówiony towar, który został dostarczony do niego w dniu 25 września 2014 r. Podała, że po otrzymaniu przesyłki powód skontaktował się z M. O. i oznajmił, że telefon został skradziony i poprosił o wskazanie nr (...), celem jego zablokowania. Wskazała, że w dniu 5 lutego 2015 r. powód wystosował do niej pierwsze wezwanie do wydania telefonu lub zapłaty, po czym po pewnym okresie ponowił wezwanie. Podała, że odmówiła spełnienia jego żądania, a to z uwagi na nieprawdziwość wysuwanych przez powoda twierdzeń. Wyjaśniła, że zgodnie z umową telefon został wysłany za pośrednictwem (...). usługą pocztowego kuriera, która w jej ocenie, spełniała wymagania przesyłki kurierskiej, o której mowa w art. 3 ust. 19 ustawy Prawo Pocztove.

W piśmie procesowym wniesionym do Sądu w dniu 13 stycznia 2016 r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, jednocześnie zakwestionował, aby pozwana wysłała przesyłkę firmą kurierską (...). Zarzucił, że pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń o nadaniu przesyłki za pośrednictwem profesjonalnego kuriera. Podał, że zgodnie z informacjami, jakie posiada od M. O., telefon został nadany usługą (...), która w jego ocenie, nie spełnia wymogów przesyłki kurierskiej.

W piśmie procesowym wniesionym do Sądu w dniu 21 lutego 2016 r. pozwana podtrzymała swoje stanowisko w sprawie.

Sądu ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 września 2014 r. powód J. K., za pośrednictwem portalu internetowego Allegro, dokonał zakupu telefonu komórkowego (...) za cenę 1001 zł, który został wystawiony na sprzedaż, w drodze licytacji, przez pozwaną A. O..

Jako sposób dostawy pozwany wybrał przesyłkę kurierską, której koszt wynosił 14 zł. Jako adres przesyłki pozwany wskazał (...) J. K. ul. (...), (...)-(...) W..

Bezsporne, a ponadto:

- wydruk wygranej licytacji nr (...) – k. 8-9,
- wydruk danych transakcji – k. 10,
- wydruk procesu zapłaty przez PayU – k. 11-12,
- zeznania świadka M. O. i przesłuchanie stron A. O. i J. K. – e-protokół rozprawy z 23.03.2016 r.

Pozwana nie brała bezpośredniego udziału w transakcji sprzedaży, grzecznościowo użyczyła konto na portalu Allegro swojemu kuzynowi M. O., który był właścicielem telefonu.

W dniu 23 września 2014 r. M. O. w U. (...) (...) znajdującym się przy u. (...)osobiście nadał przesyłkę o wadze 0,32 kg zawierającą telefon komórkowy, wybierając usługę (...) - (...). Przesyłka została opatrzona nr (...). Do przesyłki zostały zamówione usługi dodatkowe w postaci potwierdzenia doręczenia lub zwrotu za pośrednictwem sms. M. O. oryginalnie zapakowany telefon włożył w kopertę bąbelkową. Nadając przesyłkę nie wskazał jej wartości.

Dowód :

- wydruk dotyczący śledzenia przesyłki (...) – k. 14-15,
- dowód nadania paczki z 23.09.2014 r. – k. 78,
- wydruk informacji na temat oferty (...) – k. 57,

- zeznania świadka M. O. – e-protokół rozprawy z 23.03.2016 r. – k. 79-82,

W dniu 25 września 2014 r. przesyłka (...) została doręczona powodowi. Nadawca w dniu 26 września 2016 r. otrzymał sms, potwierdzający doręczenie przesyłki. Po wyglądzie koperty można było stwierdzić, że była ona otwierana i ponownie zaklejona. Po otwarciu przesyłki okazało się, że jest pusta – w środku nie był telefonu, a jedynie puste opakowanie po nim. **Dowód:**

- wydruk dotyczący śledzenia przesyłki (...) – k. 14-15,

- zeznania świadka M. O. i przesłuchanie J. K. – e-protokół rozprawy z 23.03.2016 r. – k. 79-82.

W dniu 6 stycznia 2015 r. powód skontaktował się drogą mailową z pozwaną, wezwał ją do zwrotu poniesionych kosztów w wysokości 1.015 zł, w terminie 7 dni. Po bezskutecznym upływie terminu, ponownie skierował wezwanie do zapłaty, które również pozostało do skutku.

Dowód :

- wydruk wiadomości e-mail z 6.01.2015 r. oraz wezwanie do zapłaty z 5.02.2015 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 16-18,

- wydruk wiadomości e-mail z 7.01.2015 r. – k. 56,

- zeznania świadka M. O. i przesłuchanie J. K. – e-protokół rozprawy z 23.03.2016 r. – k. 79-82.

Przesyłka pocztowa nr (...) została nadana w ramach usługi (...). W ramach tej usługi klient może nadać przesyłkę w dowolnej placówce pocztowej. Przesyłki mogą być nadane w dniach i godzinach pracy danej placówki pocztowej. Usługa pocztowa (...) realizowana jest w gwarantowanych terminach doręczenia od poniedziałku do piątku, w ciągu 2 dni roboczych po dniu nadania – pod warunkiem, że zostanie nadana do godziny 15.00. W ramach tej usługi pocztowej nadawca może skorzystać z szeregu dodatkowych usług, t. j. m. in. doręczenia przesyłki do rąk własnych adresata, czy śledzenie przesyłki przez Internet. Po doręczeniu przesyłki lub w przypadku jej zwrotu nadawca – w zależności od tego jakie dane kontaktowe umieścił na nalepce adresowej – może zostać powiadomiony o losach przesyłki w formie sms-a lub e-maila. W rejestrach reklamacyjnych nie odnotowano wpłynięcia reklamacji nadawcy lub adresata z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania usługi doręczenia przesyłki o nr (...).

Dowód : pismo z (...). z dnia 5.05.2016 r. – k. 85.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód J. K. domagał się od pozwanej A. O. zapłaty kwoty 1.015 zł tytułem odszkodowania za nienależycie wykonaną umowę sprzedaży wskazując, że zakupił od niej telefon komórkowy, który został skradziony podczas transportu. Winą za utratę przedmiotu obarczył pozwaną, z uwagi na to, że w sposób nieprawidłowy przesłała zakupiony towar. Według twierdzeń powoda, strony sporu uzgodniły, że telefon zostanie przesłany za pomocą usługi kurierskiej, a nie za pomocą zwykłej przesyłki pocztowej.

W sprawie poza sporem pozostawał fakt, że strony zawarły umowę sprzedaży telefonu komórkowego. Pozwany uiścił żadaną cenę, a pozwana wysłała towar do miejsca zamieszkania powoda. Spór sprowadzał się zatem do tego, czy pozwana ponosi odpowiedzialność za nienależyte wykonanie umowy, a w konsekwencji za utratę towaru.

Materialnoprawną podstawę żądania powoda stanowił art. 471 k.c. zgodnie z którym, dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. A zatem

Sąd rozstrzygając w niniejszej sprawie zobowiązany był zbadać, czy pozwana w sposób należyty wykonała swoje zobowiązanie.

W pierwszej kolejności należy zważyć, że zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Zgodnie z art. 544 § 1 k.c. jeśli rzecz sprzedana ma być przesłana przez sprzedawcę do miejsca, które nie jest miejscem spełnienia świadczenia, poczytuje się w razie wątpliwości, że wydanie zostało dokonane z chwilą, gdy w celu dostarczenia rzeczy na miejsce przeznaczenia sprzedawca powierzył ją przewoźnikowi trudniącemu się przewozem rzeczy tego rodzaju. Z chwilą wydania rzeczy sprzedanej przechodzą na kupującego korzyści i ciężary związane z rzeczą oraz niebezpieczeństwo przypadkowej utraty lub uszkodzenia rzeczy (art. 548 k.c.).

Sąd zważył, że wydanie rzeczy sprzedanej należy do podstawowych obowiązków sprzedawcy i ustawa wiąże z nim m. in. przejście niebezpieczeństwa (ryzyka) utraty rzeczy, inaczej mówiąc, od chwili wydania sprzedawca jest uwolniony od obowiązku wobec kupującego, los rzeczy zaś, w szczególności ryzyko jej przypadkowej utraty, przechodzi na kupującego. Sposób wydania rzeczy zależy od okoliczności i woli stron. Wydanie może polegać także na powierzeniu rzeczy osobie trzeciej. Art. 544 § 1 k.c. wprowadza regułę interpretacyjną dotyczącą wydania polegającemu na powierzeniu rzeczy osobie trzeciej, przesądzając, iż w razie gdy rzecz ma być przesłana przez sprzedawcę do miejsca, które nie jest miejscem spełnienia świadczenia (ustalonym według reguły art. 454 k.c.) wydanie uważa się za dokonane z chwilą powierzenia rzeczy przewoźnikowi i to jedynie takiemu, który trudni się przewozem tego rodzaju rzeczy. Wynika z tego jednoznacznie, że cały przewóz realizuje się na ryzyko kupującego (por. Uchwała SN z 23 maja 1987 r. III CZP 18/97, OSNC 1997/9/119). Konsekwencje tego są wielorakie, np. w razie uszkodzenia rzeczy, jej całkowitego zniszczenia lub utraty w przewozie, będących następstwem nienależytego jej zabezpieczenia czy opakowania, możliwość obciążenia odszkodowaniem sprzedawcy zależeć będzie od tego, czy kupującemu uda się wykazać, że to właśnie sprzedawca (pозwana) nienależycie opakował i zabezpieczył przedmiot na czas trwania przewozu. Jak dostrzegł Sąd Najwyższy w powołanej wyżej uchwale, innym przypadkiem utraty rzeczy jej zaginięcie w przewozie, a zatem sytuacja w której sprzedawca powierzył rzecz przewoźnikowi (w celu przewiezienia na miejsce przeznaczenia), a ten nie przekazał jej kupującemu – odbiorcy. Również w takim przypadku ryzyko dotyka kupującego i wyraża się ono w obowiązku dokonania zapłaty za rzecz mimo, że przewoźnik mu jej nie wydał.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, stwierdzić należy, iż pozwana dowiodła, że zakupiony przez powoda iPhone powierzyła przewoźnikowi trudniącemu się przewozem rzeczy tego rodzaju – tj. (...)co oznacza, że to na powoda, z chwilą powierzenia przesyłki przewoźnikowi przez pozwaną, przeszło niebezpieczeństwo przypadkowego utracenia lub uszkodzenia przesłanej rzeczy. Niewątpliwie (...) profesjonalnie zajmuje się dostarczaniem przesyłek pocztowych, co prowadzi do wniosku, iż spełnione zostały przesłanki, o których mowa w art. 544 § 1 k.c.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zaś w oparciu o dokumenty, którym Sąd jako niekwestionowanym w pełni dał wiarę, oraz zeznaniom świadka M. O. Sąd uznał, iż zakupiony przez powoda telefon, oryginalnie zapakowany, dodatkowo opakowany w kopertę z folia bąbelkową został wysłany usługą oferowaną przez (...) - tj. (...), przez M. O., który w tym celu osobiście udał się do U. (...) (...), gdzie w dniu 23 września 2014 r. o godz 17:41 nadał przesyłkę o wadze 0,32 kg, która została doręczona pod wskazany adres we (...)09.2014 r. o godz 21:40.

Powyższe okoliczności potwierdził w toku przesłuchania świadek M. O., który to dowód w całości opatrzony został walorem wiarygodności, a to wobec braku skutecznego przeciwdowodu, który mogła ewentualnie zaoferować pozwany.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, iż powódka spełniła obciążające ją świadczenie, tj. przeniosła na kupującego własność zakupionego telefonu marki iPhone i wydała mu tę rzecz, a zatem powód, jako kupujący ma obowiązek zapłaty, mimo, że przewoźnik odbiorcy przesyłki nie wydał. Z chwilą wydania rzeczy sprzedanej, co w okolicznościach

niniejszej sprawy nastąpiło w dniu 23 września 2014 r., na powoda, jako kupującego przeszło niebezpieczeństwo przypadkowej utraty lub uszkodzeniu rzeczy, w którym mieści się także zaginięcie w przewozie (art. 548 k.c.).

W toku procesu powód podnosił, że do utraty przedmiotu sprzedaży doszło na skutek nienależytego przesłania towaru przez pozwaną, co w ocenie Sądu, nie zostało wykazane przez powoda. Twierdzenia powoda, że pozwana przesłała telefon zwykłą przesyłką pocztową a nie usługą kurierską nie znalazły potwierdzenia w materiale dowodowym.

Należy mieć na względzie, że zgodnie z art. 3 pkt 19 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe, przez przesyłkę kurierską należy rozumieć przesyłkę listową będącą przesyłką rejestrowaną lub paczkę pocztową, przyjmowaną, sortowaną, przemieszczaną i doręczaną w sposób łącznie zapewniający: bezpośredni odbiór przesyłki pocztowej od nadawcy, śledzenie przesyłki pocztowej od momentu nadania do doręczenia, doręczenie przesyłki pocztowej w gwarantowanym terminie określonym w regulaminie świadczenia usług pocztowych lub w umowach o świadczenie usług pocztowych, doręczenie przesyłki pocztowej bezpośrednio do rąk adresata lub osoby uprawnionej do odbioru oraz uzyskanie pokwitowania odbioru przesyłki pocztowej w formie pisemnej lub elektronicznej. Zgodnie z informacjami uzyskanymi od (...). paczka pocztowa o nr (...) została nadana w ramach niepowszechnej usługi (...). Klient korzystając z tej usługi może nadać przesyłkę w dowolnej placówce pocztowej i otrzymuje gwarancję doręczenia w terminie od poniedziałku do piątku, w ciągu 2 dni roboczych po nadaniu. W ramach usługi klient może korzystać z szeregu dodatkowych możliwości m. in. doręczenie przesyłki do rąk własnych adresata czy śledzenia przesyłki przez Internet. Po doręczeniu przesyłki lub w przypadku jej zwrotu nadawca może zostać powiadomiony o losach przesyłki w formie sms lub e-mail. Jak wynika z dołączonego wydruku z opcji śledzenia przesyłki, została ona nadana w dniu 23 września 2014 r. w UP (...) znajdującym się przy ul. (...), następnie została wysłana do miejsca docelowego i w dniu 25 września 2014 r. została doręczona odbiorcy we W.. Potwierdzenie odbioru zostało przesłane w formie sms w dniu 26 września 2014 r., a zatem w ocenie Sądu, usługa wybrana przez pozwaną w formie (...), oferowana przez operatora Poczta Polska S.A. spełniała łącznie wszystkie kryteria dla przesyłki kurierskiej, a zatem nie można pozwanej postawić zarzutu, iż jej zobowiązanie nie zostało należycie wykonane, bądź, że nie dochowała ona należytej staranności w spełnieniu ciążącego na niej zobowiązania.

Sąd miał na uwadze treść art. 245 k.p.c. zgodnie z którym dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Niezależnie od tego jaką wiedzą dysponuje podpisujący, dowód z takiego oświadczenia pisemnego stanowi zawsze dokument prywatny, którego moc dowodowa ogranicza się do faktu złożenia podpisu pod takim dokumentem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 25 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACa 894/12, LEX 1299005, wyrok Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2012 r., sygn. akt II CNP 41/12, LEX 1288620). Jednakże należy zaznaczyć, że treść dokumentów prywatnych, zaoferowanych przez strony sporu, została potwierdzona zarówno zeznaniami świadka M. O., jak i podczas przesłuchania powoda J. K.. Świadek wskazał, że przesyłka została nadana za pośrednictwem przewoźnika, który zajmuje się profesjonalnie dostarczaniem przesyłek pocztowych, natomiast powód potwierdził, że otrzymał przesyłkę od pozwanej, jednak nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność, w jakim stanie znajdowała się przesyłka w chwili odbioru.

Ponadto, zważywszy na treść art. 74 ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe, należy wskazać, że jeżeli po wydaniu przesyłki ujawniono ubytek lub uszkodzenie niedające się z zewnątrz zauważyć przy odbiorze, przewoźnik ustala stan przesyłki na żądanie uprawnionego zgłoszone niezwłocznie po ujawnieniu szkody, nie później jednak niż w ciągu 7 dni od dnia odbioru przesyłki. Przyjęcie przesyłki przez uprawnionego bez zastrzeżeń powoduje wygaśnięcie roszczeń z tytułu ubytku lub uszkodzenia, chyba że szkodę niedającą się z zewnątrz zauważyć uprawniony stwierdził po przyjęciu przesyłki i w terminie 7 dni zażądał ustalenia jej stanu oraz udowodnił, że szkoda powstała w czasie między przyjęciem przesyłki do przewozu a jej wydaniem (art. 76 pkt 4 Prawa przewozowego). Z ustaleń poczynionych przez Sąd jednoznacznie wynika, że powód nie zgłosił reklamacji przesyłki z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania usługi doręczenia przesyłki o nr (...) we wskazanym terminie, czym pozbawił się możliwości dochodzenia roszczeń z tego tytułu bezpośrednio u przewoźnika.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że powód nie wykazał, by pozwana obowiązana była do naprawy szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o którym mowa w art. 471 k.c. W ocenie Sądu,

brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwana wykonała swoje zobowiązanie nienależycie, co uniemożliwia pozytywną ocenę roszczeń powoda.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II sentencji orzeczenia na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Niezbędne koszty poniesione przez pozwaną do celowego dochodzenia swoich praw wyniosły 197 zł i obejmowały: kwotę 180 zł wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał powodowi, jako przegrywającemu proces, uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa tutejszego Sądu) kwotę 334,32 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa w postaci zwrotu kosztów stawiennictwa świadka M. O. na rozprawę w dniu 23 marca 2016 r., przyznanych postanowieniem z 25 maja 2016 r., czemu Sąd dał wyraz w punkcie III orzeczenia.